

NU kommer den fagre tid, hvor de folkevalgte og deres håndgangnejenestemænd stævner til årsmøder og kongresser for at dygtiggøre sig inden for deres specielle felter af det offentlige liv, som f. eks. børneførsorg, skatteproblemer, socialpolitik, byplanlægning, forsorgsinstitutioner, biblioteks- og skolevæsen.

Den tanke, at de kloge i landet kan blive endnu klogere, er jo meget sympatisk. Og af betydning for vort folkestyre. Det er bare trist, at denne form for massekursus er så ineffektiv. Kongressen danser ikke, den varmer bænke.

Tilrettelæggelsen af disse store fællesmøder er ofte så misereabel, at store muligheder forspildes. De er blevet en slags årlige pilgrimsrejser, hvor man mødes i andagtsfuld stemning for at overvære noget, der ligner religiøse ceremonier.

DET eneste storslåede ved disse årsmøder er den enorme passivitet hos de mange hundrede tilhørere, en passivitet, som på varme eftermiddage kan glide over i søvn hos nogen af deltagerne. Set fra balkonen kan det minde om en hypnotisk seance uden oplyvende demonstrationer.

Det skyldes først og fremmest den gribevede upædagogiske måde, hvorpå disse kongresser er tilrettelagt. Den må resultere i en betragtelig slumreprocent.

FOREDRAGSHOLDERNE præsterer oftest ikke mere end jævnt god oplæsning. Demostrenes ville have sluttet alle sine småsten i rædsel over en sådan ubehjælpssomhed. Kilome-

Af
**HOLGER
IISAGER**

terlange manuskripter oplæses med bedøvende monotoni og demonstrerer kun, at talerstole burde være forbeholdt folk, som kender forskel på det talte og det læste ord.

Selvfolgelig ser disse talere på deres publikum, men på samme måde som en høne, der drikker vand. Altså nul øjenkontakt mellem foredragsholder og tilhørere.

En fængende taler med friske ideer kunne man vel høre på en times tid, men det er kun få af de indkaldte eksperter og koryfæer, der opfylder dette krav.

Måske psykologerne engang kan fortælle os, hvor lang tid man kan holde opmærksomheden samlet om en dansk embedsmænds foredrag. Jeg tør sode min samlede hovedbeklæd-

ning på, at de vil sætte grænsen ved 25-30 minutter (hvis psykologerne da kan holde sig vågne så længe).

EN anden fejl, som hyppigt begås ved årsmøderne, er at gøre dem til en marathondans, at stuve så meget stof sammen på et par dage, at det må overstige, hvad ikke-skolevante kan kapere. Selvfølgelig skal man have noget for pengene (det offentlige), men det, man ikke opfatter på grund af træthed, iltmangel og overdosering, er jo alligevel spildt mælk.

Den spontane begejstring, der slår sammen om den enkelte gode taler, vidner om ægte taknemlighed, der må ses på baggrund af de foredrag, som man velopdraget har hørt til ende,

selv om den sidste halvdel var det rene selvplageri.

Sproget i det typiske årsmødeforedrag har sine aner i cirkulærer, kancellistil og grundlovs-taler. Oplyvningsforsøg gives kun i form af enkelte anekdoter og personlige oplevelser.

AF og til når man forsøgt en anden form — panel-metoden, hvor flere eksperter anbragt på en tribune belyser et emne fra forskellige sider. Desværre undgår disse indledere ofte en egentlig diskussion, vel sagtens fordi de er for urbane og uvante med at diskutere for et større forum.

Her har vi en form, der kan udvikles til mere end 8-hædig oplæsning af nedskrevne noter, når danskerne har lært at

tale til folk i stedet for til et stykke papir.

MEN hvordan kan man ellers puste liv i dansk kongressvirksomhed? Den bedste metode, som også har været forsøgt, er at opdele deltagerne i disse massemøder i mindre grupper, hvor man efter en kort indledning kan snakke om tingene alle sammen.

Foredrag bør forbeholdes de ganske få, som forstår at holde liv i hundreder af mennesker og stimulere mange til at deltage i de efterfølgende diskussioner. Der er ingen tvivl om, at kun hvis deltagerne aktiveres, vil kongressen komme til at danse, og de delegerede få det fulde udbytte af denne form for kursus.

KONGRESSEN DER IKKE DANSER

tæt på
en ting

RIGTIGT LEGETØJ

ALVERDENS legetøjsfabrikanter har måttet give op i kampen mod vandpytter, gamle pinde og rustne søm, ting som på en eller anden måde har appelleret til børnenes fantasi og sat dem i stand til at forvare legen efter deres eget hoved. Det er rigtigt, at børn ønsker sig et elektrisk tog, men se hvor længe de gider lege med det, når det først er kommet ind i huset. En cowboypistol over en fantastisk tiltrækning på dem, men de kan ikke lege alene med den, de må, for at sige det lidt groft, også have nogen at slå ihjel med den.

Derfor er LEGO-klodserne lige ved at være den største landvinding i legetøjets historie. Disse små og i sig selv lidt kedelige klodser af hård plastik rummer simpelthen alle de samme muligheder som pinden og det rustne søm: de kan formes til alt, de kan blive til skyskrabere og benzintanke, dampere, tog, flyvemaskiner og havnemøler, og fabrikken beskæftiger flere mennesker, som kun bruger deres tid på at regne ud, hvordan man bygger nye naturtro efterligninger af den virkelige arkitektur. Men langt væsentligere end alle disse mu-

ligheder er det jo egentlig, at små bitte børn kan sidde og fumble med de samme klodser og lave fantasifigurer, som helt er deres egne.

Der foreligger et morsomt regnestykke fra fabrikken, som viser, at man kan sætte to klodser (med hver 3 knopper) sammen på 46 forskellige måder. Hvis man har tre brikker, bliver antallet af kombinationsmuligheder imidlertid 2116, og med 7 brikker er man pludselig helt oppe på 9.474.296.396 kombinationer.

Konklusionen af disse beregninger burde egentlig være den, at ingen mennesker kan nå at bruge mere end syv klodser på et helt liv, men det er selvfølgelig noget vrøvl, og de små regnestykker er også kun lavet for spøgens skyld.

Det er blevet sagt, at klodserne var for dyre, men de koster det, de koster, fordi plasten virkelig ER holdbar og fordi den er fremstillet på maskiner, som ustandselig må fornyes. Når man hertil lægger, at LEGO formodentlig kan gå i arv gennem flere generationer, er der vist ingen, som finder prisen stor.

TW

